

presignirano: PRIMORSKO-GORANSKA ŽUPANIJA
GRAD RIJEKA

sd Brucelov

ua Gradsko
vijeće

Primljeno:	25-02-2015
Klasifikacijska oznaka	021-05/14-01/115
Ustr. jed.	16-00
Uredžbeni broj:	530-03-15-5
Pril.	Vrij.
	spis

REPUBLIKA HRVATSKA
Ministarstvo pomorstva, prometa
i infrastrukture

Zaprimljeno:

PRIMORSKO-GORANSKA ŽUPANIJA
GRAD RIJEKA

Primljeno:	20-02-2015
Klasifikacijska oznaka:	363-02/11-19/1
Org. jed.	02-20
Uredžbeni broj:	530-03-02-15-28
Pril.	Vrij.
	spis

KLASA: UP/II-342-22/14-02/30
URBROJ: 530-03-2-1-1-15-2
Zagreb, 16. veljače 2015. Godine

Ministarstvo pomorstva prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, nadležno temeljem odredbe članka 27. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama („Narodne novine“ broj 158/03, 100/04, 141/06, 38/09, 123/11), vezano za odredbu članka 15. Zakona o ustrojstvu i djelokrugu ministarstava i drugih središnjih tijela državne uprave („Narodne novine“, br. 150/11, 22/12, 39/13, 125/13, 148/13) povodom žalbe **HEMINGWAY BAR d.o.o.**, Opatija, Kumičićeva 5, zastupano po punomoćniku Romanu Biharu, odvjetniku iz Zagreba, izjavljene na Odluku o oduzimanju koncesije za gospodarsko korištenje plaže Ploče u Rijeci Gradskog Vijeća Grada Rijeke KLASA: 021-05/14-01/115 URBROJ: 2170-01-16-00-14-4 od 30. listopada 2014. godine, d o n o s i

RJEŠENJE

Usvaja se žalba **HEMINGWAY BAR d.o.o.**, Opatija, Kumičićeva 5, izjavljena po punomoćniku Romanu Biharu, odvjetniku iz Zagreba i poništava se Odluka o oduzimanju koncesije za gospodarsko korištenje plaže Ploče u Rijeci Gradskog Vijeća Grada Rijeke KLASA: 021-05/14-01/115 URBROJ: 2170-01-16-00-14-4 od 3. studenog 2014. godine kao nezakonita.

Obrazloženje

Grad Rijeka donio je Odluku o davanju koncesije za pomorskom dobru za gospodarsko korištenje plaže „Ploče“ na području Grada Rijeke, KLASA: 021-05/13-01/83, URBROJ: 2170-16-00-13-2 od 17. travnja 2013. Godine.

Sukladno navedenoj Odluci Grad Rijeka, Rijeka, Korzo 16, zastupan po gradonačelniku mr. sc. Vojku Obersnelu (dalje: Davatelj) i žalitelj sklopili su 13. svibnja 2013. godine Ugovor o koncesiji za gospodarsko korištenje pomorskog dobra na području plaže Ploče u Rijeci (dalje: Ugovor).

Davatelj koncesije je dana 8. kolovoza 2014. godine dopisom KLASA: 363-02/11-19/1 URBROJ: 2170/01-02-20-14-103 (dalje: Dopis) žalitelja upozorio o namjeri za jednostranim raskidom Ugovora zbog kršenja dijela obaveza iz istog, te mu je temeljem čl. 18. Ugovora ostavio rok od 8 dana da ukloni razloge za raskid ugovora. Davatelj je zaprimio obavijest Inspektorata rada Ministarstva rada i mirovinskog sustava od 15. rujna 2014. godine, kojim je temeljem inspeksijskog nadzora obavljenog 28. kolovoza utvrđeno da žalitelj zapošljava dva djelatnika, koji

uz poslove konobara i poslove pomoćnog radnika, po potrebi obavljaju i poslove spasioca, bez licence spasioca na vodi, koju izdaje Crveni križ. Davatelj je dopisom od 18. rujna 2014. godine zatražio od žalitelja dostavu podataka o izvršenim ulaganjima, na koje je ovaj, temeljem Ugovora bio obvezan u iznosu od 1.165.500,00 kn. Traženu dokumentaciju žalitelj je dostavio dana 22. listopada 2014. godine, temeljem koje je Povjerenstvo za praćenje izvršavanja Odluke i Ugovora o davanju koncesije za gospodarsko korištenje pomorskog dobra na području plaže Ploče u Rijeci (dalje: Povjerenstvo) izvršilo analizu ulaganja i utvrdilo da koncesionar, tj. žalitelj nije sukladno ugovornoj obvezi vjerodostojno dokumentirao te sukladno ugovorenoj dinamici izvršio investicijska ulaganja u rokovima koji su predviđeni u Studiji gospodarske opravdanosti izrađenoj od strane koncesionara.

Slijedom navedenog, davatelj je dana 30. listopada 2014. godine donio Odluku o oduzimanju koncesije za gospodarsko korištenje plaže Ploče u Rijeci Gradskog Vijeća Grada Rijeke KLASA: 021-05/14-01/115 URBROJ: 2170-01-16-00-14-4 (dalje: Odluka) **zbog neizvršavanja investicijskih ulaganja na pomorskom dobru iz čl. 5. st. 2. Ugovora i nepoštivanja ugovorne obveze organiziranja spasilačke službe na plaži iz čl. 8. st. 2. podstavka 11. Ugovora.**

Na pobijanju Odluku žalitelj je dana 26. studenog 2014. godine izjavio žalbu putem punomoćnika, u kojoj navodi kako slijedi:

1. Žalitelj navodi da je čl. 18. Ugovora predviđeno da će davatelj koncesije prethodno pisanim putem upozoriti koncesionara prije jednostranog raskida o takvoj svojoj namjeri te odrediti koncesionaru primjereni rok za otklanjanje razloga za raskid Ugovora i izjašnjavanje o takvim razlozima.

Žalitelj navodi da nije ogradio prostor na plaži uz natpis „prostor rezerviran za ležaljke“, niti da je ogradio dio prostora predviđenog za odbojku na pijesku gdje su postavljane dječje sprave za iznajmljivanje, kako to davatelj navodi u obrazloženju Odluke, obzirom da je dio plaže odijelio pravocrtno užetom debljine 6 mm, visine 0,3 mm na kojem je stajao navedeni natpis, te se ne može govoriti o ograđivanju, što proizlazi iz zapisnika od 8. kolovoza 2014. godine i iz svih daljnjih zapisnika komunalnih redara. Natpis „prostor rezerviran za ležaljke“ nije ograničavao kupače, a po nalogu davatelja isti je uklonjen.

2. U odnosu na osporavana ulaganja i rokove za investiciju, žalitelj tvrdi da je sukladno Studiji bio obvezan na ulaganja u osnovna sredstva i opremu u iznosu od 1.165.500,00 kn, na način da u prvoj godini investira 50% iznosa, u drugoj 20% iznosa, a u trećoj, četvrtoj i petoj godini po 10% iznosa. Nadalje, žalitelj navodi da je na traženje davatelja, dana 22. listopada 2014. godine dostavio podatke o investicijskim ulaganjima, nakon čega je Povjerenstvo utvrdilo da koncesionar „*nije sukladno ugovornoj obvezi vjerodostojno dokumentirao te sukladno ugovorenoj dinamici izvršio investicijska ulaganja u rokovima predviđenima u Studiji gospodarske opravdanosti.*“. Žalitelj tvrdi da je davatelj, ukoliko je smatrao da dostavljena dokumentacija nije dostatna ili na zadovoljava njegovim uvjetima, trebao pozvati koncesionara na ispravak odnosno dodatna pojašnjenja. Nadalje, žalitelj ističe da je takav navod Povjerenstva neprovjeren i paušalan, obzirom da se ne navodi o kakvim se točno greškama koncesionara u pogledu investicijskih ulaganja radi. Žalitelj ističe da je iz dostavljane dokumentacije razvidno da ulaganja žalitelja za 2013. godinu iznose 683.321,96 kn, što je više od 50%, dok za 2014. godinu ulaganja žalitelja iznose 317.614,53 kn što je više od 20%, s time da treba uzeti u obzir činjenicu da je Ugovor sklopljen 13. svibnja 2013. godine pa od tog datuma treba računati početak ulaganja za svaku godinu trajanja koncesije. Žalitelj navodi da je planirao i druga

ulaganja koja nije mogao izvršiti zbog pobijane Odluke, kao i zbog činjenice da mu davatelj koncesije nije htio odobriti postavljanje 200 ležaljki i bazen za djecu.

3. Žalitelj navodi da je suprotno navodima davatelja u Odluci, tražio suglasnost za obavljanje dodatnih djelatnosti poput sadržaja za djecu, igraonice na otvorenom, trampolina, tobogana i sl. zahtjevom od dana 28. siječnja 2014. godine, na koji mu je davatelj odgovorio tek 17. lipnja 2014. godine čime je davatelj prekršio rok od 7 dana iz čl. 2 Ugovora. Žalitelj navodi da je imao odobrenje za uređenje dječje igraonice, koju je zbog neadekvatnosti prostora i prokišnjavanja prebacio na otvoreni prostor, iako je davatelj bio obvezan sanirati krov još prošle zime, što isti nije učinio.

4. U odnosu na navode davatelja iz Odluke o kršenju maksimalnog broja ležaljki od 50 komada, žalitelj navodi da je nakon upozorenja svoje ponašanje uskladio s obvezama iz Ugovora. Žalitelj posebno ističe da je postavljanje većeg broja ležaljki od ugovorenih 50 komada rezultat pregovora s davateljem. Žalitelj navodi da je 28. siječnja 2014. godine tražio suglasnost davatelja za jedanaest poslovnih aktivnosti za 2014. godinu, između ostalog i za postavljanje 200 komada ležaljki, te ga je, obzirom da davatelj nije odgovorio na zahtjev, gospodin Vitas uputio na Odjel gradske uprave za razvoj, urbanizam, ekologiju i gospodarenje zemljištem i gđu. Edu Rumora, koja je žalitelju izjavila da se odobrava postavljanje 150 ležaljki. Žalitelj je ponovio zahtjev za postavljanje dodatnih ležaljki 5. lipnja 2014. godine, koji je davatelj 20. lipnja 2014. godine odbio. Na sastanku s gradonačelnikom, gđom. Miličević i g. Vitasom, dana 8 srpnja 2014. godine, žalitelj navodi da mu je dozvoljeno postavljanje dodatnih 50 ležaljki. Žalitelj navodi da je takvim postupanjem davatelj prekršio Studiju gospodarske opravdanosti plaže Ploče Rijeka, u kojoj je koncesionar predvidio „radi bolje usluge, tehničke opremljenosti i isplativosti postaviti dodatnih 200 ležaljki s time da se pazi da se istima ne zauzme više od 50% plaže.“. Žalitelj posebno navodi da je sam Grad Rijeka, odjel za komunalni sustav obavijestio medije o odobrenom broju ležaljki od 100 komada.

5. U donosu na navode iz Odluke u kojoj se navodi kako protivno čl. 2. Ugovora nije poštivana mikrolokacija te je postavljena rashladna vitrina za koju davatelj nije dao suglasnost, žalitelj ističe da je nakon upozorenja mikrolokacija promijenjena, sukladno Ugovoru, a rashladna vitrina nikada nije ni bila postavljena.

6. U odnosu na navode iz Odluke kako žalitelj nije organizirao spasilačku službu, žalitelj navodi kako je zaposlio dvoje ljudi na radnom mjestu spasioca, te ističe da iz svih zapisnika komunalnih redara ne proizlazi da spasilačka služba nije bila organizirana kontinuirano, obzirom da je iz posjednih zapisnika vidljiva konstatacija spasilac „nije zatečen“, koja ne znači da nije bio na radnom mjestu, već da nije bio na tornju, što znači da je bio u ophodnji. Žalitelj posebno ističe da je plaža Ploče nositelj Plave zastave, međunarodnog programa ekološke zaštite okoliša mora i priobalja, te da je jedan od osnovnih kriterija za dobivanje Plave zastave na plaži organiziranje spasilačke službe. Iz inspekcijskog obrasca za plaže s Plavom zastavom vidljivo je da je žalitelj imao organiziranu spasilačku službu, te posebno ističe da je u skladu s istom 30. srpnja 2014. godine održan projektni dan.

Zaključno, žalitelj navodi da je upravo davatelj koncesije kršio Ugovor, no da žalitelj u skladu s dobrim poslovnim običajima nije tražio raskid Ugovora, te da su navodi davatelja iz Odluke sasvim neosnovani, zbog čega je Odluka nejasna, proturječna i nezakonita, pa predlaže da ovo tijelo istu poništi u cijelosti, podredno izmijeni u korist žalbenih navoda žalitelja.

Žalba je osnovana.

Navode žalitelja da su neosnovani navodi iz pobijane Odluke kako „žalitelj nije sukladno ugovornoj obvezi vjerodostojno dokumentirao te sukladno ugovorenoj dinamici izvršio investicijska ulaganja u rokovima koji su predviđeni u Studiji gospodarske opravdanosti izrađenoj od strane koncesionara“, ovo tijelo smatra osnovanima. Uvidom u predmetnu dokumentaciju ovo tijelo utvrdilo je da je žalitelj na traženje davatelja koncesije od 14. listopada 2014. godine, istom dostavio podatke o ulaganjima dana 20. listopada 2014. godine. Ovo tijelo smatra da je gore citirano obrazloženje davatelja iz Odluke paušalno i nedovoljno jasno, posebno uzevši u obzir veličinu dostavljenih podataka od strane žalitelja.

Dopisom o dostavi žalbe ovom tijelu na rješavanje KLASA: 363-02/11-19/1 URBROJ: 2170-01-02-40-14-125/BDŽ od dana 4 prosinca 2014. godine, davatelj se detaljnije osvrće na žalbene navode žalitelja u pogledu visine ulaganja. Davatelj tako navodi da je „žalitelj dostavio popis svih ulaganja potkrijepljenih odgovarajućim računima, ali nije dostavio pojedinačne odluke o stavljanju na uporabu osnovnih sredstava na koncesioniranom području Plaže za 2013. i 2014. godinu i ispis svih konta analitike na klasi 0.“ Davatelj dalje navodi kako je usporedbom ulaganja i dostavljenih računa lako zaključiti da se sva navedena ulaganja ne mogu definirati kao ulaganje u opremu sukladno Ugovoru, budući da se dio odnosi na materijalne troškove i troškove tekućeg poslovanje. Davatelj navodi da se iz sadržaja računa ne može utvrditi već samo pretpostaviti na koji objekt, opremu i lokaciju se ulaganje odnosi, to obzirom da koncesionar posluje na području cijele Republike Hrvatske, te da je koncesionar dostavio fakture iz 2008. godine u traženoj dokumentaciji. Ukupnom analizom faktura davatelj navodi da je „*moгуće pretpostaviti*“ da je ukupno uloženo 420.002,15 kn što iznosi 36% od ukupnog ugovorenog ulaganja, iako je koncesionar trebao uložiti 70% od ukupnog ugovorenog ulaganja u prve dvije godine koncesije.

Ovo tijelo smatra da je ova analiza sasvim sigurno trebala biti dio Odluke, čime bi žalitelju bilo omogućeno da se na istu očituje, a prije toga dio upozorenja iz čl. 18. st. 2. Ugovora. Ovakvim postupanjem prvostupanjskog tijela povrijeđeno je načelo utvrđivanja materijalne istine iz čl. 8. i čl. 73. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09 dalje: ZUP) i sam Ugovor. Štoviše, ovo tijelo i ovu analizu ocjenjuje paušalnom i nepotkrijepljeno dokazima. U vrlo kratkom osvrtu koju davatelj naziva analizom isti se nigdje ne poziva na točan dio dostavljene dokumentacije žalitelja već paušalno ocjenjuje „*kako je usporedbom ulaganja i dostavljenih računa lako zaključiti da se sva navedena ulaganja ne mogu definirati kao ulaganje u opremu sukladno Ugovoru, budući da se dio odnosi na materijalne troškove i troškove tekućeg poslovanje*“, te da „*se iz sadržaja računa ne može utvrditi već samo pretpostaviti na koji objekt, opremu i lokaciju se ulaganje odnosi*“, te navodi da „*nije dostavio pojedinačne odluke o stavljanju na uporabu osnovnih sredstava na koncesioniranom području Plaže za 2013. i 2014. godinu i ispis svih konta analitike na klasi 0*“. Zaključno davatelj navodi da je žalitelj u 2013. i 2014. godini uložio 36% od 70% potrebnih ulaganja „*koliko je koncesionar trebao uložiti u prve dvije godine koncesije*“, potpuno zanemarujući činjenicu da je od sklapanja Ugovora do donošenja Odluke i raskida ex lege Ugovora prošlo godinu i šest mjeseci! Koncesionar je temeljem čl. 5. st. 2. Ugovora obvezan da „*sva investicijska ulaganja na pomorskom dobru koje je predmetom koncesije izvrši u rokovima predviđenim u Studiji gospodarske opravdanosti navedenoj u prethodnom stavku.*“. Uvidom u predmetnu Studiju koncesionara sa stranica 21/30, 23/30 i 30/30 ovo tijelo utvrdilo je da koncesionar nije predvidio ulaganja u kalendarskim određenim godinama, već

kroz pet godina od eventualnog dobivanja koncesije, te se kao početni datum ima uzeti 13. svibnja 2013. godine, tj. datum sklapanja Ugovora. Stoga su osnovani navodi žalitelja koji tvrdi da je proteklo tek godinu i šest mjeseci od kada je isti bio obvezan izvršiti ulaganja, te je netočan navod davatelja iz Odluke u kojem tvrdi da žalitelj nije u prve dvije godine uložio 70% ukupnih investicijskih ulaganja na koje je temeljem Ugovora bio obvezan, obzirom da prve dvije godine nisu protekle!

Zbog svega navedenog, ovo tijelo smatra da je prvostupanjsko tijelo trebalo detaljno analizirati dostavljenu dokumentaciju, te ukoliko je smatralo da ista ima nedostataka, žalitelja pozvati da ju dopuni, sukladno čl.73 ZUP-a, tim više što je sam žalitelj na prvoj stranici dostavljene dokumentacije pozvao davatelja da se ukoliko ima nejasnoća ili pitanja obrati žalitelju. Ovo tijelo smatra da je davatelj, ukoliko je smatrao da žalitelj nije ispunjavao ugovorne obveze, istog trebao prethodno pisanim putem upozoriti o namjeri jednostranog raskida i odrediti istom primjereni rok za otklanjanje razloga i izjašnjavaње o tim razlozima, sukladno čl. 18. st. 2. Ugovora. Obzirom da davatelj to nije učinio, ovo tijelo smatra da je davatelj time prekršio navedenu odredbu Ugovora, te je stoga pobijana Odluka nezakonita! Ovo tijelo posebno ističe da je uzelo u obzir da je davatelj žalitelja već upozorio o namjeri jednostranog raskida Ugovora dana 8. kolovoza 2014. godine sukladno čl. 18. st. 2. Ugovora, no da se isto upozorenje ne odnosi na visinu ulaganja, stoga se ne može smatrati upozorenjem u odnosu na ovaj razlog za oduzimanje koncesije. Nadalje, uzevši u obzir veličinu dokumentacije kao i visinu ulaganja i vrijednost koncesije, ovo tijelo smatra da bi bilo uputno analizu dostavljenih podataka o ulaganjima prepustiti stručnom sudskom vještaku.

U odnosu na navode žalitelja kojim poriče navode davatelja iz Odluke kako isti nije nakon zaprimanja upozorenja od 8. kolovoza 2014. godine kontinuirano organizirao spasilačku službu, čime je prekršio čl. 8. st. 2 t. 11. Ugovora, ovo tijelo navodi kako slijedi:

Uvidom u predmetno upozorenje kao i sve zapisnike komunalnih redara ovo tijelo je utvrdilo da u su razdoblju od 12. kolovoza 2014. godine do 5. rujna 2014. godine izvršene 23 kontrole plaže od strane komunalnih redara. U većini zapisnika predmetnih kontrola komunalnih redara stoji da „na tornju nije uočen spasioc“ ili da „spasioc nije uočen ni na tornju ni na plaži“. Ovo tijelo ističe da su komunalni redari na dane 12., 13. i 24. kolovoza 2014. godine izlazili u kontrolu dva puta u istom danu, pa je tako na dan 12. kolovoz 2014. godine u 10.15h „na tornju za spasilačku službu zatečena muška osoba odjevena u bijelu majicu“, dok istog dana u 13.40h na tornju nije uočen djelatnik spasilačke službe, dok na dan 24. kolovoza 2014. godine u 10.30h nije zatečen spasioc na tornju ni na plaži, dok je u 16.55h istog dana spasilac u trenutku očevida zatečen na plaži. U zapisnicima od 17. i 18. kolovoza 2014. godine, također stoji da je „zamjenik voditelja kaže da je spasioc u blizini“, odnosno da je „odgovorna osoba izjavila da je u redovnoj ophodnji plaže“.

Uvidom u dopis o dostavi žalbe ovom tijelu na rješavanje KLASA: 363-02/11-19/1 URBROJ: 2170-01-02-40-14-125/BDŽ od dana 4 prosinca 2014. godine, davatelj se detaljnije osvrće na žalbene navode žalitelja u pogledu postojanja adekvatne spasilačke službe, pa tako isti navodi da je Zakonom o Hrvatskom crvenom križu (NN 71/10) čl.8. st. 1. t. 12. utvrđeno da „Hrvatski crveni križ vodi Službu spašavanja života na vodi i ekološke zaštite priobalja na temelju međunarodno prihvaćenih standarda, provodi tečajeve za osposobljavanje spasilaca, instruktora i voditelja spasilačkih postaja, vodi evidenciju o osposobljenosti spasilaca, instruktora i voditelja spasilačkih postaja te provodi obnovu znanja i praktičnih vještina spasilaca. Donosi pravila i standarde za rad spasilačkih postaja i provodi

procjenu rizika na kupalištima.“ Glavni odbor Hrvatskog Crvenog križa na sjednici održanoj 7. srpnja 2011. godine donio je Pravilnik Službe spašavanja života na vodi i ekološke zaštite priobalja Hrvatskog Crvenog križa. Pravilnik sadrži „Pravila i standarde rada spasilačkih postaja“, kojim je propisano da se nadzor vodenih površina i kupališta vrši s točke nadzora, te da isti mora biti konstantan, učinkovit i s redovitom izmjenom spasioca. Sukladno svemu navedenom i obavijesti Inspektorata rada Ministarstva rada i mirovinskog sustava od 15. rujna 2014. godine, kojim je temeljem inspeksijskog nadzora obavljenog 28. kolovoza utvrđeno da žalitelj zapošljava dva djelatnika, koji uz poslove konobara i poslove pomoćnog radnika, po potrebi obavljaju i poslove spasioca, bez licence spasioca na vodi, koju izdaje Crveni križ, davatelj navodi kako je razvidno da koncesionar nije organizirao kontinuiranu spasilačku službu sukladno zakonskim i podzakonskim aktima, već je olako shvatio ovu obvezu, kršeći istovremeno odredbe Zakona o radu. Davatelj navodi da je dvojbena na koji način konobari i pomoćni radnici bez adekvatne osposobljenosti za spasioca, mogu udovoljiti taka zahtjevnoj obvezi kao što je spasilačka služba.

Ovo tijelo, nakon što je obavilo uvid u predmetni dopis davatelja od 4. prosinca 2014. godine, te Zakon o crvenom križu, Pravilnik Službe spašavanja života na vodi i ekološke zaštite priobalja Hrvatskog Crvenog križa, „Pravila i standarde rada spasilačkih postaja“ iz istog, te obavijest Inspektorata rada Ministarstva rada i mirovinskog sustava od 15. rujna 2014. godine, smatra da žalitelj nije, sukladno Ugovoru, organizirao spasilačku službu sukladno pozitivnim propisima koji su na snazi, obzirom da je isti nekvalificirano osoblje, koje nije imalo potrebnu licencu Hrvatskog crvenog križa, zaposlio kao spasioce. Ovo tijelo odbacuje kao neosnovane navode žalitelja da se uvidom u sve zapisnike komunalnih redara o kontroli predmetne plaže ne može sa utvrditi da koncesionar nije nakon zaprimanja upozorenja od 8. kolovoza 2014. godine kontinuirano organizirao spasilačku službu, kao što se navodi u Odluci, obzirom na prirodu posla koju spasioc obavlja, a koja podrazumijeva redovne ophodnje, te se ne može od takvog zaposlenika očekivati, niti bi on smio stalno boraviti na istom mjestu. Ovakav zaključak proizlazi iz navedenog Pravilnika Crvenog križa u kojem stoji da „Smatra se da je na kupalištu osigurana spasilačka služba ukoliko je na području djelovanja spasilačke službe u svakom trenutku osigurana mogućnost uočavanja nezgode i pravodobnog pokretanja akcije spašavanja.“, te da „u spasilačkoj postaji poslove spašavanja mogu izvršavati osposobljeni spasioci“, a koje uvjete žalitelj nije ispunio, obzirom da je svoja dva djelatnika koji obavljaju poslove konobara, aneksom ugovora o radu od dana 1. i 7. srpnja 2014. godine, zaposlio da po potrebi obavljaju poslove spasioca, bez licence za spasioca koju izdaje Crveni križ.

Ovo tijelo također smatra da je sadržaj dopisa prvostupanjskog tijela od 4. prosinca 2014. godine trebao biti dio Odluke, kao i još prije upozorenja od 8. kolovoza 2014. godine. U upozorenju od 8. kolovoza 2014. godine kojim se žalitelja poziva da ispravi propuste, davatelj nigdje ne precizira propuste, već se samo poziva na zapisnike komunalnih redara. Iako je iz predmetnih zapisnika razvidno da je žalitelj upozoren da nije organizirao kontinuiranu spasilačku službu, ovo tijelo smatra da je predmetno upozorenje davatelja trebalo biti preciznije sročeno, s jasno navedenim propustima, posebno uzevši u obzir posljedice u slučaju da žalitelj iste ne ispravi, te posebno obzirom na činjenicu da je žalitelj ispravio sve ostale propuste iz upozorenja, što je sam davatelj naveo u Odluci.

Navode žalitelja iz žalbe kako nije ograđivao plažu ovo tijelo smatra nespornim, obzirom da prvostupanjsko tijelo u Odluci navodi da nakon zaprimanja upozorenja 8. kolovoza 2014. godine koncesionar nije kršio odredbe Ugovora u pogledu broja ležaljki, suncobrana, ograđivanja plaže, obavljanja djelatnosti sadržaja

za djecu i sl. kao i da je poštivao mikrolokaciju za postavu štanda za trgovinu plažnom opremom.

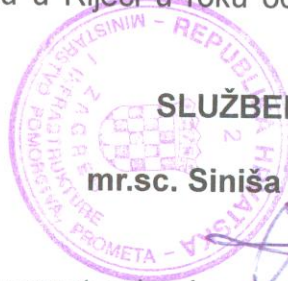
Navode žalitelja kako je upravo davatelj koncesije kršio Ugovor na način da nije pravovremeno odgovorio na zahtjeve žalitelja od 28. siječnja 2014. godine za davanjem suglasnosti za jedanaest poslovnih aktivnosti za sezonu 2014. godinu, ovo tijelo ocjenjuje osnovanima. Čl. 2. Ugovora predviđeno je da će davatelj dati suglasnost na mikrolokacije iz prethodnog stavka u roku 7 dana od zaprimanja zahtjeva, što je isti propustio učiniti, te je odgovorio tek na ponovljeni zahtjev žalitelja od 5. lipnja 2014. godine. Navode žalitelja o usmenom dogovoru s gradonačelnikom o povećanju broja ležaljki, ovo tijelo odbacuje kao neosnovane, obzirom da isti nisu potkrijepljeni nikakvim dokazima.

Zaključno, ovo tijelo je uvidom u cjelokupnu dokumentaciju utvrdilo da žalitelj nije kršio odredbe čl. 5 st. 2. Ugovora na način kako to prvostupanjsko tijelo navodi u Odluci, odnosno da davatelj prije jednostranog raskida Ugovora, nije pisanim putem upozorio žalitelja sukladno čl. 18. st. 2. Ugovora u odnosu na razlog u pogledu čl. 5. st. 2. Ugovora. Slijedom naprijed navedenog, ovo tijelo cijeni, da je Gradsko Vijeće Grada Rijeke, protivno pozitivnim propisima koji se primjenjuju u postupku oduzimanja koncesije, donijelo Odluku o oduzimanju koncesije za gospodarsko korištenje plaže Ploče u Rijeci KLASA: 021-05/14-01/115 URBROJ: 2170-01-16-00-14-4 od 3. studenog 2014. godine, te je istu trebalo poništiti kao nezakonitu.

Slijedom navedenog, trebalo je odlučiti kao u izreci ovog rješenja, primjenom odredbe članka 117. Zakona o općem upravnom postupku.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja žalba nije dopuštena, ali se može pokrenuti upravni spor podnošenjem tužbe Upravnom sudu u Rijeci u roku od 30 dana od dana dostave ovog rješenja.

SLUŽBENA OSOBA

mr.sc. Siniša Prnjak, dipl. iur.

Dostaviti:

1. Gradsko Vijeće Grada Rijeke uz povrat spisa i sa dva otpravka ovog rješenja za spis i žalitelja.
2. Arhiva, ovdje